

ของฝากจากใจมอบให้คุณครู...เล่าสู่ศิษย์ฟัง..นิทาน เรื่อง ไม้เท้ายอดกตัญญู....

นำเสนอเมื่อ : 23 เม.ย. 2552

นิทาน เรื่อง ไม้เท้ายอดกตัญญู....

เรื่องนี้ซึ่งมาก ขอบอก...ใครไม่เชื่อ อ่านเลย....

....แต่...ขอร้องนะ...อ่านแล้วย้อนดูตัวเอง...ว่า...????????

ชายชราคนหนึ่ง

ใบหน้าซูบซีดมีแววหม่นหมองอุมุความเศร้าไว้อย่างน่าสงสาร
แขนขามีแต่หนังหุ้มกระดูก นุ่งผ้าที่เก่ายิ่งกว่าเก่า ขาดกระรุ่งกระรุ่ง
ผมสีขาวนัยยาวและหยาบ แสดงอาการที่ไม่ได้เอาใจใส่ดูแลจากเจ้าของ
หรือจากใครๆเลย แก่ตาบอด
เบ้าตาที่บุดูนั้นกลวงลึกจนเห็นสันกระดูกเบ้าตาชัด
แกถือไม้เท้าที่หักงอเดินคลำทางเปะปะไปข้างถนน
สะพานขอเกาฏอันหนึ่งไว้ที่บ่าขวา มือขวาถือไม้เท้า
มือซ้ายถือกะลาสำหรับขอทาน

ชายชราคนนี้ เดิมนั้นแกเป็นคนร่ำรวย มีลูกทั้งหญิงชายนับได้ 7
คน แกเลี้ยงดูสงเสียดลูกให้มีการศึกษาดี
ได้แต่งงานมีครอบครัวหมดทุกคน
ทั้งได้แบ่งทรัพย์สินมรดกให้ลูกทุกคนเรียบร้อยแล้ว
แต่ลูกของแกต่างคนต่างเกียวกัน ไม่มีใครรับเลี้ยงพ่อแม่

คนโน้นก็บอกว่า คนนั้นน่าจะรับไปเลี้ยง
คนนั้นก็ว่าคนนี้ต่างหากที่ต้องรับไปเลี้ยง ต่างคนต่างกลัวเสียเวลา
เสียทรัพย์ กลัวเป็นภาระที่ต้องเลี้ยงดูพ่อแม่
พวกลูกๆต่างก็ไปอยู่ที่เมืองอื่นไกลออกไป
จึงทำให้ชายชราต้องอยู่กันเพียงสองคนผัวเมีย

พวกลูกๆ นั้น นานหลายปีแล้วไม่เคยมีใครมาเยี่ยมพ่อแม่เลย
ต่างคนต่างมุ่งคร่ำเคร่งอยู่กับการทำมาหากิน ยุ่งอยู่กับลูก เมีย ผัว
และใช้เวลาว่างไปในงานสังคมเต็มๆ กินๆ หารูhraไป
ไม่มีใครห่วงใยพ่อแม่ คุณนอังกี้คิดว่าพี่ๆคงไปดูแลแล้ว ส่วนพี่ๆ
ก็คิดว่าน้องๆคงดูแลแล้ว นี่แหละโบราณที่ว่า "ลูกสืบคนพ่อแม่เลี้ยงได้
พ่อแม่มีเพียงสองคน แต่ลูกสืบคนเลี้ยงท่านไม่ได้"

พ่อแม่ผู้อาภัพทั้งสอง อยู่กินกันไปอย่างว่าเหว เพราะคิดถึงลูกๆ
เหลือเกิน ไต่เต้านคิดถึงเขา ประกอบกับสมัยนั้น ไม่มีการไปรษณีย์
ไม่มีการประชาสัมพันธ์อย่างทุกวันนี้
คือเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อสมัยพุทธกาลสองพันห้าร้อยกว่าปีมาแล้ว

สมัยนั้นพระพุทธเจ้ายังมีชีวิตอยู่ สองผัวเมียชราผู้นี้เป็นพราหมณ์
ต่อมาบ้านของแกถูกไฟไหม้ ทุกอย่างวอดวายไปในกองเพลิง
เมียของแกก็ตายในกองเพลิงนั้นด้วย

ชายชราผู้นี้จึงเสียใจมาก
ธรรมดาแกเพื่อนบ้านนั้นเขาให้ก็แต่ชั่วครึ่งชั่วคราว
จะให้กินตลอดไปนั้นก็ไม่มี แกก็เกรงใจเขา จึงเที่ยวเร่รอนขอทาน
โดยสี่ซอขับบรรเลงเพลงไปตามสี่แยกข้างถนน ข้างตลาด
จนกระทั่งวันหนึ่งได้ไปพบพระพุทธเจ้า
พระผู้เป็นที่พึ่งของสัตว์จึงคิดอุบายให้ โดยแต่งเพลงให้บทหนึ่ง
ให้แกท่องแล้วไปขับร้องตามชุมชนต่างๆ (ในพระไตรปิฎก
เป็นภาษาบาลี)...

โอ้ อนิจจา ตัวเรา ยามเฒ่าแล้ว

พวกลูกแก้ว ทอดทิ้ง ไม่เหลียวหา

หูกี้หนวก ตาบอดชมซานมา

ถือกะลา สีซอ ขอเขากิน

มีไม้เท้าอันเดียว เทียวเร่ร่อน

ง่วงกินนอนข้างถนน บนกรวดหิน

เมื่อเป็นทุกข์ โอดครางกลางแผ่นดิน

ยามจะกิน อาหารเศษ ทุเรศทรวง

ยามชวนเซ จะพลาด ล้มฟาดพื้น

มีไม้เท้า ยันยืน ได้ยึดหน่วง

ฉันซุบผอม ตรอมใจ ตาลึกกลวง

ไม่มีลูก คอยห่วง เอ้ออารี

โ้มีลูก ลูกนั้น มันเนรคุณ

ไม่เกื้อหนุน ทอดทิ้งให้หมองศรี

ยามฉันถูก ท่านไ้ไล่จิกตี

ไม้เท้านี้ ป้องภัย ไ้สัต์ว์พาล

ถูกวัวดู ฟู่ฟู่ ชูจะขวิด

มีไม้เท้าเป็นมิตร คอยสงสาร

ใช้กวัดแกว่ง คอยรักษาเป็นปราการ

ยามข้ามธาร ไม้เท้านำฉันไป

เมื่อเดินทาง ไม้เท้าบอกวิถี

ไม้เท้านี้ ดีกว่าลูกเป็นไหนไหน

คนเศษคน ออกตั้ญญ ไร้น้ำใจ

มันทำได้ ใจหินสิ้นเมตตา

เสียงขอเศร้ายู ที่ชายชรา นั่งร้องขับคลอ ตามสี่แยก
ทำให้ผู้คนทั้งหลายได้ฟังเกิดความสงสารอย่างจับใจ

หยิบเงินและอาหารมาบริจาคช่วยเหลือแก่
และนำไปวิจารณ์สภาพแข่งลูกเนรคุณเหล่านั้น

จนกระทั่งข่าวนี้แพร่ไปถึงลูกๆ ของแก ทำให้ลูกนั้นได้สำนึก
พากันมารับพ่อไปเลี้ยงดู ทั้งนี้เพราะคนอินเดียมัยนั้น
เขาถือมากในเรื่องการปรนนิบัติบิดามารดา
เขาบูชาบิดามารดาเป็นเสมือนเทพเจ้า เขาเชื่อฟังบิดามารดา
ไม่กล้าเถียง ไม่กล้าดื้อรั้นในสิ่งที่พ่อแม่ห้ามปราม
เมื่อถูกสังคมประณามเช่นนั้น พวกลูกๆ ก็คิดได้ สำนักผัด
พากันมารับเอาพ่อไปเลี้ยงดูด้วยความเอาใจใส่....

...เป็นไงบ้างคะ

อาหนแล้ว...น่าน้อยๆมันไหลซึมออกจากตาเราบ้างไหม?...เรานึกถึงพ่อแม่เราไหม
?ทานอยู่กินอย่างไร? สุขสบายกายสบายใจไหม?...เราทดแทนบุญคุณท่านเพียงใ
ด...ถามใจตัวเองดูสิคะ...?

อย่าปล่อยให้ท่านเดียวดาย...เลยนะ...สภาพสังขารที่นับวันร่วงโรย..เวลาที่เหลือ
อันน้อยนิดของท่าน...แต่เป็นเวลาอันเหลืออีกนานสำหรับคุณ..เรามาสงใจดูแลท
านให้มากที่สุดกันเถอะคะ.....

แล้วคุณล่ะ วันนี้ดูแลพ่อแม่แล้วรึยัง??...คะ..

ขอบคุณที่มา www.dek-d.com